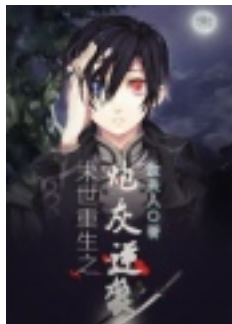

Mạt Thế Chương Thượng Thất Tinh

Contents

Mạt Thế Chương Thượng Thất Tinh	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Sống Sót	1
2. Quyển 1 - Chương 2: Ăn Ké	5
3. Quyển 1 - Chương 3: Trữ Đồ	9

Mạt Thế Chương Thượng Thất Tinh

Giới thiệu

Thể loại: tang thi mạt thế, trọng sinh, dị năng, không gian tùy thân, tu chân tiên hiệp, lãnh đạm thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-the-chuong-thuong-that-tinh>

1. Quyển 1 - Chương 1: Sống Sót

Vô số người chết mà sống lại, tuôn ra với các loại động tác mà người bình thường không cách nào làm được, chết lặng đi lại, bò sát.

Trong lỗ đen máu tanh, hủ dăng* đỏ thẫm khô quắt không ngừng bò ra, trong nháy mắt, che trời lấp đất, bên tai tràn ngập tiếng kêu thảm kinh hoàng chói tai của đồng bạn, mặt đất âm lạnh ẩm ướt từ từ bị màu máu bao phủ. (*dây dăng hôi thối)

Tám phù vàng cuối cùng trong tay đã cháy thành tro, phù bảo mệnh duy nhất đã không còn nữa. Không, phải chạy trốn...

Một khắc khi xoay người, y nghe thấy thanh âm sồn tóc gáy khi gai nhọn chui vào máu thịt, đau đớn khiến

viên mắt y mở lớn, tiếp đó là trái tim bị đâm rách, huyết quản bị xé rách, máu phun ra, sống không bằng chết...

Trương Thư Hạc mở đôi mắt nhắm nghiền, không nghĩ thấy mùi máu tươi, cũng không thấy hủ đàng đỏ thẫm, thân thể càng không có cảm giác đau đớn cực lớn trước đó, chuyện xảy ra ban nãy dường như chỉ là một cơn ác mộng...

Khi ánh mắt y thấy chiếc laptop sáng màn hình tiết kiệm trên bàn bên cạnh, nhất thời “vù” ngồi dậy. Không đứng, cho dù là ác mộng, y cũng không nên ở đây...

Lập tức cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, thế nhưng nhìn xong, lại dần dần nghi hoặc. Căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách hơn bốn mươi mét vuông trước mắt, lúc này trông vừa xa lạ vừa quen thuộc, ánh mắt y chần chừ dừng lại ở mỗi một chỗ cảm thấy nhìn quen mắt.

Dán trên bức tường đối diện là tấm áp-phích lớn của minh tinh ca sĩ nào đó, mà hơn mười năm trước y thích nhất, trong phòng là chiếc bàn rất cũ, cúi đầu nhìn, mặc trên người là chiếc T shirt vải bông cũ với chiếc quần đùi, ngồi dưới thân là bộ bao sô pha vải bông màu quýt được giặt đến mức có chút bạc, bên phải là ban công, nhìn qua ánh nắng rực rỡ, ngoài ban công còn phơi hai chiếc giày chơi bóng màu trắng nửa cũ được giặt sạch sẽ.

Nếu như nhớ không lầm... Nơi đây hẳn là nơi ở mà y sinh sống hơn mười năm trước, khi đó mình vẫn là một thực tập sinh mới tốt nghiệp, một tháng cầm mấy trăm đồng tiền lương, làm tổ trong căn nhà thuộc tòa chung cư cũ sắp tháo dỡ dời đi mà cha mẹ để lại cho mình, ngày ngày kêu khổ.

Kể đó dường như nhìn lại dời về phía nửa bát mì Sư Phụ Khang vị cay chưa ăn xong trên bàn, cổ họng nhất thời đối khát nuốt xuống. Hơn mười năm trước, đây là thức ăn vặt, nhưng ở mặt thể, lại ngay cả một gói mì ăn liền không hề có dinh dưỡng như thế, cũng là thức ăn xa xỉ, thậm chí còn phải vì nó mà trả giá sinh mệnh.

Ánh mắt gần như nóng cháy dính trên nửa bát mì bị ngâm đến mức có chút trương đó, nước miếng không được khống chế bắt đầu phân bố lượng lớn, bất quá y không tùy tiện vươn tay đi lấy, mà đột nhiên nhắm mắt, răng cắn vị trí đầu lưỡi. Đau đớn bén nhọn nhất thời khiến tinh thần y rung lên, trong miệng truyền đến mùi máu tươi quen thuộc, nhưng tuyệt không có cảm giác tê, cũng không có hiện tượng văng đầu.

Nói cách khác, cảnh vật trước mặt hiện tại, không phải là ảo cảnh do độc tố của huyết đàng đâm vào thân thể sinh ra, mà là tồn tại chân thật, thay lời khác lý giải chính là, y... đã trở về mười năm trước?

Ý nghĩ này thực sự có chút khó tin...

Vì xác định, ánh mắt Trương Thư Hạc gian nan dời đi khỏi bát mì ăn liền kia, chậm rãi đứng dậy đến chỗ cửa sổ, do dự vươn tay, sau cùng mở cửa sổ ra. Phả vào mặt không phải sự âm lạnh, không phải ảo cảnh, cũng không phải hắc ám, lại càng không phải tiếng thét chói tai khủng hoảng khiến người ta hít thở không

thông, mà là ánh mặt trời mang theo sự ấm áp chiếu trên mặt, cùng với gió mát khô ráo nhẹ nhàng trong không khí, bên tai nghe thấy tiếng ồn ã người đến người đi trong khu chợ nhỏ dưới lầu, vẫn còn nhộn nhịp như hơn mười năm trước.

Tim Trương Thư Hạc chậm rãi đập từ thông thả trở nên dồn dập, cả người trong nháy mắt dường như sống lại. Sau khi y chậm rãi lui ra phía sau một bước nhỏ, trần định đóng cửa sổ, trái tim trong lồng ngực đã đập điên cuồng không thôi, trong mắt cũng bắn ra thần thái.

Sau khi đứng nửa phút, mới xoay người, lần nữa về lại sô pha, sau đó tay run rẩy mở ra ngăn thắt trên máy vi tính, ánh mắt cứ xác nhận một lần lại một lần, thẳng đến ba phút trôi qua, mới thả con chuột ra, tâm trạng cũng dần dần lạnh tĩnh lại.

Nếu tất cả điều này là thật, nếu thời gian là đúng, như vậy, mình đích xác đã về lại một năm trước khi bắt đầu mặt thế, y chưa rõ đây là một BUG* mà ông trời thiết lập, hay là một cơ hội có thể tẩy bài một lần nữa. (*lỗi kỹ thuật, từ thường dùng trong công nghệ thông tin hay trong các bộ võng du) Nguồn:

Nhưng mặc kệ như thế nào, đối với y mà nói, có thể sống lại đều là một kinh hỉ cực lớn...

Còn chưa đợi tâm tình chấn kinh bình phục, nghĩ đến một chuyện, liền trực tiếp bật dậy khỏi sô pha, xông về gian phòng chứa đồ lặt vặt bên cạnh.

Nói là đồ lặt vặt, đều là một số vật cũ mà thường ngày không dùng đến. Dựa vào ký ức có chút mơ hồ, rốt cục cũng lục ra được một pho tượng Linh Bảo Thiên Tôn từ dưới đáy thùng giấy dày trong góc. Cao ước chừng một thước* rưỡi, vào tay cực nặng, toàn thân là dùng đá điêu khắc thành, bên ngoài quét sơn màu đồng, trong mấy kẽ hở đều bị tắc dầu mỡ bụi bặm, có vẻ bẩn hề hề, hiện tại cho dù vứt nó ở ven đường, chỉ sợ cũng sẽ không ai để ý nhiều. (1 thước bên Trung = 1/3 mét)

Trương Thư Hạc lại hiện rõ vẻ kinh hỉ. Tượng đá cầm trong tay tương đối nặng, trước đây y vẫn luôn tưởng là tượng đặc ruột, thẳng đến về sau ngẫu nhiên mới phát hiện, hóa ra trong đó có một chỗ rỗng cỡ bằng bàn tay, chỉ tiếc năm đó khi tìm được nó, đã bị đập nát, vật trong chỗ rỗng đại thể đã bị đốt cháy, chỉ moi ra được một hạt đào cỡ bằng ngón cái trong một khối vỡ hoàn chỉnh.

Cũng chính là hạt đào đó, khiến y may mắn sống sót được mấy năm.

Pho tượng Linh Bảo Thiên Tôn trong tay này, khi còn nhỏ Trương Thư Hạc đã thấy cha thường xuyên cung phụng. Theo như lời cha, tổ tiên Trương gia thuộc Cổ Linh Bảo nhất phái, am hiểu phù thuật, chẳng qua truyền tới đời ông, đại thể đã hoang phế, đến đời Trương Thư Hạc lại càng không thể phân biệt được đầu phù chân phù, đến giờ vật di lưu của Cổ Linh Bảo nhất phái cũng chỉ còn lại một pho tượng đá này.

Trương Thư Hạc hồi thần, đặt pho tượng đá này lên mặt đất, tìm một lần khắp toàn thân, lại tìm không ra được cửa có thể mở ra chỗ rỗng bên trong. Nếu không có cửa, vậy thứ trong đó làm sao có thể được bỏ vào? Nghĩ đến điểm này, lại không từ bỏ tìm thêm hai lần nữa, kết quả vẫn hoàn toàn không có thu hoạch.

Lúc này nếu cương quyết đập tượng đá ra, sợ rằng sẽ đập hư đồ bên trong, mà ý nghĩ tìm người hỗ trợ, thì ngay cả nghĩ y cũng không nghĩ.

Đang khi đưa tay không ngừng tìm kiếm đầu mối trên thủ thế, với biểu cảm của pho tượng, đột nhiên phát hiện chỗ đáy bệ có mấy điểm đen, trông cực kỳ quen mắt, đếm đếm vừa vặn bảy chỗ, thoáng nhìn thì như mấy lỗ nhỏ được tạo thành khi di chuyển va chạm, nhìn kỹ thì rìa mép mỗi một lỗ cực giống nhau.

Nếu đặt ở trước đây, có thể y sẽ không nghĩ gì về nó, nhưng Trương Thư Hạc mười năm sau, lại như có điều cảm giác, giơ lên tay trái nhìn về phía bàn tay. Chỉ thấy vị trí của bảy điểm nốt ruồi nhỏ trong lòng bàn tay trái, giống như đúc với vị trí phân bố của bảy điểm trên bệ.

Sau chút do dự, liền đưa bàn tay tới chỗ bảy điểm trên bệ, đối diện tương hợp, sau một lúc lâu liền nghe thấy trong tảng đá truyền đến một tiếng vang nhỏ, nơi bảy điểm tương liên dưới bệ đá đã nứt ra, lộ ra chỗ rỗng tối om bên trong.

Trong lòng Trương Thư Hạc nhất thời mừng cực, lại tìm được một chiếc đèn pin trong thùng, soi vào lỗ rỗng đó. Lọt vào tầm mắt trước tiên, tựa hồ là một miếng vải, lấy ra thì là một tấm lụa xưa cũ, được xếp lại cỡ bằng một viên đường phèn, khi gỡ ra lại có năm thước vuông, bên trên tràn ngập những chữ cực nhỏ rậm rạp. Vội vã nhìn lướt qua, tựa hồ là phương pháp vẽ phù.

Kế đó lại lấy ra một món đồ cỡ bằng trứng vịt, vừa lấy ra thì đột nhiên thấy tanh hôi vô cùng, hình dạng mềm êm không dính tay, màu sắc đen đục, còn thối hơn cả trứng vịt thối. Rơi vào đường cùng đành phải tạm thời đặt qua một bên.

Sau cùng lấy viên hạt đào kia ra. Năm đó khi y lấy nó ra từ trong mảnh đá vụn, đã vỡ, chỉ còn lại nhân đào bên trong, trong lúc đói khát khó nhịn đã ăn mất nó, sau đó liền có được một gốc chồi non, trong mười năm, Trương Thư Hạc vô số lần dựa vào ăn lá chồi, đói no sinh sống.

Lúc này đồ bên trong tượng đá Linh Bảo Thiên Tôn đã được lấy ra toàn bộ, y cầm ba món đồ đó trong tay lên chiếc bàn gần chỗ ban công đầy đủ ánh sáng. Sau chút do dự, đầu tiên gỡ ra tấm lụa năm thước vuông, xem có giới thiệu có quan hệ đến ba món vật phẩm này hay không.

Xem sơ qua, bên trên tấm lụa này dường như ghi chép phương pháp chế tạo của một loại Thất Tinh phù. Thoạt nhìn dường như rất phiền phức, trước tiên cần phải tu tập một loại phương pháp hô hấp Thổ Nạp (hít vào thở ra), khiến ‘tinh, khí, thần’ ba thứ no đủ, ngưng tụ trên bàn tay, sau đó mới có thể vẽ phù. Tất cả những thứ như giấy, bút mực, chu sa dùng để vẽ phù, đều phải cực kỳ chú ý. Tổng cộng có bảy tấm.

Dù là y có chút căn cơ, cũng chỉ hiểu sơ giữa những câu chữ, nhưng có hai loại trong đó, khi còn nhỏ từng bị cha buộc học qua phù cùng loại, cũng chính là hai loại phù đó, đã khiến y mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết. Trong lòng Trương Thư Hạc đã biết đây là phù thuật bảo mệnh, trịnh trọng cất vào.

Kế đó nhìn về phía viên trứng vịt tanh tươi đen đục, chỉ lấy ra chốc lát, trong phòng đã mùi thối ngập trời. Chỉ đành nín thở, vội đầu nghiên cứu nửa ngày, vẫn xem không hiểu thứ này tới cùng là gì, đành tìm chén nước rửa cất nó vào, đặt nắp tạm thời phong bế.

Sau cùng cầm lấy viên hạt đào kia, ngắm nghía sau một lúc lâu. Y nhớ trước đây khi tìm được nó, tượng đá đã vỡ chia năm xẻ bảy, mà viên hạt đào này cũng bị bể nứt ra hai vệt. Không biết trải qua bao nhiêu lần lửa cháy hun sấy, vỏ ngoài đã là màu cháy đen, cách biệt một trời với màu sắc hơi ửng đỏ trong tay lúc này.

Thất Tinh phù không phải chế tạo một ngày là có, viên trứng vịt không có nửa con giò bọ lại tanh tuổi vô cùng kia thì còn chưa làm rõ được công dụng, chỉ có hạt đào trước mặt y coi như có hiểu rõ một chút.

Kế đó liền mang dao với công cụ mũi nhọn tới, chuẩn bị cạy vỏ lấy nhân, kết quả cạy nửa ngày, lại hoàn toàn không có thu hoạch. Vỏ ngoài hạt đào, ngay cả chút vết tích cũng không hề bị để lại, Trương Thư Hạc lại ở một bên bận bịu ra mồ hôi đầy đầu.

Đồng thời trong lòng cũng hoảng sợ, tuy y biết viên hạt đào này không phải vật phàm, nhưng ngay cả lấy búa dùng sức đập cũng không thể đập nó ra được, đây tới cùng là thứ gì?

2. Quyển 1 - Chương 2: Ăn Ké

Sau đó liền dừng động tác trong tay, cầm viên hạt đào nhìn kỹ. Ngoại hình cực kỳ xinh đẹp, trên tròn dưới thon như hình một trái tim, hoa văn vỏ ngoài như được điêu khắc chạm rồng, màu sắc thoáng hiện màu phần hồng, mặt ngoài bóng loáng mà no đủ. Lắc nhẹ nhẹ, dường như có thể nghe thấy thanh âm lay động của nhân đào bên trong.

Nếu nói trước đây Trương Thư Hạc có chút phản cảm phiền chán đối với chuyện đạo gia, còn từng nói giỡn những thứ cha vẽ là phù quý vẽ, nhưng lúc này thì nửa phần cũng không dám coi thường.

Chỉ cần nhìn ba món đồ này được giấu bên trong tượng đá Linh Bảo Thiên Tôn ẩn mật như thế, thì tuyệt đối không phải là vật bình thường, rất có thể có liên quan tới đạo gia.

Tuy Trương Thư Hạc không vừa mắt thư tịch đạo học bày đầy trong phòng sách của cha, nhưng ít nhiều cũng xem qua một số phim quỷ ma, mỗi khi cương thi đạo trưởng khai đàn, sau khi vẽ phù đều sẽ phun lên một ngụm tinh huyết (phần máu chứa tinh hoa trong cơ thể), uy lực của phù đó nhất định sẽ tăng nhiều, một số khí cụ cũng như thế.

Mà tinh huyết trên cơ thể người, trên đầu lưỡi là tinh thuần nhất. Lúc này Trương Thư Hạc lập tức cắn xuống đầu lưỡi, chùi ra từ khe miệng một giọt máu bôi lên hạt đào trong tay. Giọt máu vừa mới dính lên vỏ ngoài, tựa như nước gặp phải bột biển, bị hút hết nửa phần cũng không còn.

Nửa ngày sau, thấy nó vẫn không có động tĩnh gì, Trương Thư Hạc lại nhìn thêm một lần, thậm chí soi dưới ánh sáng bên ngoài, vẫn là bộ dáng trước đó. Sau khi lắc vài cái, lại không nghe thấy thanh âm nhân đào trong hạt, không khỏi ngừng tay.

Đang định đứng dậy đi tìm thứ gì đó đập một chút thử xem, đột nhiên từ trong góc sofa truyền đến thanh âm một bài nhạc, y cả kinh, thân thể cứng đờ, sau khi ý thức được là gì, mới quay đầu lại nhìn qua. Trời biết y đã mười năm rồi chưa từng cảm qua điện thoại di động, bởi vì ở mặt thể, thứ này không có nửa phần tác dụng.

Sau chút do dự, liền chuyển hạt đào trong tay qua lòng bàn tay trái, sau đó tìm ra điện thoại di động từ trong kệ sofa. Nhìn lướt qua, ấn xuống nút nhận nghe.

Vừa nói được liền nghe thấy bên trong truyền đến một trận tiếng rít gào, lưỡi nhấc, đến trễ, làm lỡ chuyện quan trọng, làm cho công ty tổn thất, một phần tiền lương cũng dừng hồng lầy, cắt đi...

Trương Thư Hạc chỉ nghe vài câu liền mất diết tại ngơ ném nó trở lại sofa. Tiền ở trong mặt thể không đáng nhắc tới, huống chi chỉ là phần công tác thực tập. Kế đó liền chuẩn bị tiếp tục nghiên cứu hạt đào, ai biết bàn tay trái đột nhiên dâng lên từng đợt cảm giác nóng cháy khó có thể chịu đựng.

Y vội vàng mở tay trái, nhìn vào trong tay.

Chỉ thấy vỏ ngoài hạt đào nơi lòng bàn tay đã biến thành màu hồng nhạt xinh đẹp, bảy điểm đen nhỏ vốn dĩ, lúc này thành màu chu sa, còn mơ hồ lộ ra chút ánh tím. Bàn tay trái vốn không nhạy bén, lại đột nhiên trở nên rõ ràng hơn, cảm giác dường như trong không khí có thứ gì đó, đang điên cuồng tuôn vào viên hạt đào trong tay. Trong lúc nhất thời kinh mạch toàn thân đau đớn, mồ hôi rơi như mưa, cả người đều bị giày vò, trong nháy mắt ướt sũng như vớt ra từ trong nước, mà bảy điểm trong tay thì lại gió nổi mây vần.

Nhưng trên thực tế, người ngoài xem ra, y chỉ ngồi trên sofa với sắc mặt trắng bệch kinh ngạc nhìn bàn tay, không có chút biến hóa.

Không biết qua bao lâu, cảm giác đau đớn phát trướng trong thân thể dần dần hòa hoãn, cảm giác đau đớn nóng cháy nơi lòng bàn tay cũng dần dần biến mất. Bảy điểm chu sa cỡ bằng hạt mè lại khôi phục thành màu đen xám, mà hạt đào màu đỏ nơi lòng bàn tay, lại đột nhiên phát ra một tiếng giòn vang nhỏ bé.

Tiếp theo từ chính giữa hạt đào tự nhiên nứt ra thành hai mảnh.

Quá trình này đại khái chỉ có hơn mười giây, T shirt trên người Trương Thư Hạc cũng đã ẩm ướt dính trên người, quần đùi dán lên đùi, toàn thân thoát lực, tinh thần lại không dám có chút thả lỏng, cố chịu đựng sự không thoải mái, nín thở nhìn qua. Chỉ thấy ở một mảnh vỏ bên trong hai mảnh, nhân đào đã nảy mầm, mọc ra một cây mầm non hai lá mini, màu lục non non nhìn cực kỳ vui mắt, mà một nửa còn lại là mảnh vỏ trống không.

Khác biệt chính là, cây mầm non trước đây là do mình sau khi ăn nhân đào, ngẫu nhiên phát hiện mọc trong lòng bàn tay, mà cây mầm non này, lại dựa vào lực lượng của chính nó, mọc ra tự nhiên từ trong hạt đào, đẩy mở vỏ đào.

Lúc này mầm non đang ở trong phạm vi vòng vây của bảy điểm đen trên bàn tay. Trên bàn tay này, cảm

giác của y mãi cảm dị thường, có thể cảm nhận được rõ ràng sinh mệnh lực mạnh mẽ trên dưới toàn thân hai phiến lá non đó, cùng với đường gân nhỏ bé trên phiến lá, thậm chí còn thấy rõ ràng tầng lông tơ trên mặt lá non, giống như hình ảnh độ nét cao, mà hoàn toàn không cần thông qua mắt.

Điểm này vào trước đây, là căn bản không cảm giác được.

Qua một hồi, toàn thân liền nhịn không được run rẩy, trong nháy mắt ban nãy, tựa hồ đã hao hết lực lượng toàn thân y, ngay cả tinh thần cũng mệt mỏi cực độ. Sau khi nhìn rõ nhân đào trong tay, liền có chút không khống chế được, trước mắt tối sầm, cả người ngã lên sô pha, nhắm mắt nặng nề ngủ. Còn hạt đào với chồi non trên tay trái không bởi vậy mà đổ xuống, mà trực tiếp ẩn vào trong tay.

Giấc ngủ này ngủ thẳng đến chạng vạng, sau cùng bị một hồi chuông bài ‘Đến chết cũng phải yêu’ làm bừng tỉnh. Thói quen nuôi thành nhiều năm khiến hai mắt y vừa mở, lập tức ngồi dậy, cẩn thận nhìn quanh bốn phía, đợi sau khi nhớ lại hết thấy, mới thả lỏng toàn thân, ánh mắt dời về phía sườn sô pha, lúc này màn hình điện thoại di động đang lập lòe sáng.

Nhịn xuống sự lo lắng trong lòng, đưa tay cầm qua, nhìn lướt qua biểu hiện cuộc gọi đến, tựa hồ là điện thoại dưỡng gọi tới, ngừng hai giây mới nhận nghe.

Y nhớ nửa năm sau khi cha mẹ gặp nạn qua đời, di nhỏ với dưỡng đều rất ít gọi điện tới, thường ngày cũng cực kỳ lãnh đạm với y, cái gọi là ‘vô sự không lên điện Tam Bảo’, đột nhiên liên hệ y, nhất định là có chuyện gì đó.

Sau khi tiếp nối, trong điện thoại lập tức truyền đến thanh âm có chút nhiệt tình của dưỡng: “Tiểu Hạc a, buổi tối còn chưa có ăn cơm đúng không? Hôm nay di nhỏ cháu làm sủi cải nhân thịt heo rau cần, còn làm không ít đồ ăn nhắm rượu, từ sau khi cha mẹ cháu qua đời, hai nhà chúng ta cũng rất lâu rồi không tụ họp, hiện tại qua đây đi, cơm đều đã chuẩn bị xong chỉ còn thiếu mình cháu, qua đây uống hai bình với dưỡng...”

Trong nháy mắt Trương Thư Hạc liền bị sủi cải nhân thịt heo rau cần được nói trong điện thoại câu mất hồn, một lát sau mới nhớ tới, trước đây tựa hồ cũng có một cuộc điện thoại như thế, bất quá sau đó lại huyền não cực không thoải mái với di nhỏ và dưỡng, nhưng y lúc này đã không còn là y mười năm trước nữa.

Hơn nữa cũng không biết có phải do hạt đào mọc mầm non hay không, vừa ngủ tỉnh lại bụng đói kêu vang, đói đến mức trước ngực dán ra sau lưng, lúc này nghe thấy có một bàn cơm nước chờ y ăn, không hề nghĩ ngợi liền lập tức đồng ý, gác điện thoại xong liền kiểm chế không được đứng dậy, không ai biết mùi vị đói hơn so với y.

Sau khi đi hai bước, đột nhiên nghĩ đến chuyện mầm xanh, vội vàng mở tay trái ra, dường như nhận thấy được ý nghĩ của y, trong hạt đào, một gốc cây non đã cao nửa thước* xuất hiện trước mắt (hơn 15cm), khiến mắt y không khỏi sáng ngời. Mầm xanh trước đây bất kể như thế nào cũng không cao lên được, lúc này chỉ tồn nửa ngày đã mọc được đến nửa thước, còn lộ ra lá xanh. Chẳng lẽ vỏ đào cũng không phải vật phạm? Ý nghĩ vừa ra, trong bàn tay lập tức xuất hiện nửa hạt đào trống kia.

Thấy nó vẫn còn, trong lòng y nhất thời trấn định, mắt mỉm cười nắm nhẹ bàn tay thành quyền, hạt đào với cây non đều biến mất, khi mở tay ra lại, thì vẫn như bình thường.

Trương Thư Hạc thoáng thở phào nhẹ nhõm, đầu tiên giấu tấm lụa với vật hình cầu đen sì sì trong chén nước ra sau sô pha, kể đó cảm thấy không đúng, lại đổi chỗ đến trong đồng áo cũ, thuận tiện cởi T shirt quần đùi vì ra mồ hôi mà có chút mùi chua trên người, dùng tốc độ nhanh nhất tắm rửa, thay bộ quần áo sạch sẽ xuống lầu.

Dưới lầu có mấy tiệm nướng, vừa đến buổi tối thì người đặc biệt nhiều, cách khá xa, một luồng vị thịt đã chui thẳng vào mũi. Trước đây Trương Thư Hạc đã tập mãi thành quen, cũng không cảm thấy chỗ nào không đúng, nhưng hiện tại lại thèm đến mức nuốt nước miếng, mắt bốc lên ánh xanh, hận không thể cướp hết nuốt toàn bộ vào bụng.

Nói ra, y thực sự đã rất lâu rồi không ngửi thấy được vị thịt thơm như vậy.

Cũng may nhà dưỡng cách không xa lắm, y cũng có chút tự chủ, cố không liếc nghiêng, đi qua khỏi mấy tiệm nướng đó, không hề dừng lại. Vừa đến nhà dưỡng, quả nhiên thấy trên bàn trong phòng khách đã bày một bàn cơm rau, vậy mà còn có một đĩa thịt heo chín nhúng tương xắt khối bự.

Trương Thư Hạc gần như không khách sáo mấy câu, sau khi ngồi xuống đã bắt đầu ăn. Y quả thực đã đói đến thảm, cũng thực sự có chút thèm, ăn cơm không khỏi có chút dồn dập. Có lẽ bản thân tuyệt không cảm thấy, nhưng nhìn ở trong mắt dì nhỏ và dưỡng với thằng em họ mập mạp, lại mười phần giống tên quỷ đói ba ngày ba đêm không ăn gì. Một câu cũng không nói, chỉ biết không ngừng ăn như hổ đói, như là ba năm chưa từng thấy qua gạo thịt heo, một bàn thịt lớn sau khi bị y gấp vài đĩa, chỉ còn lại vài miếng.

Dì nhỏ nhìn mà sắc mặt cứng ngắc, đau lòng không thôi. Bà với mẹ của Trương Thư Hạc là cùng cha khác mẹ, thường ngày có đi lại nhưng không thân, đối với đứa cháu bên ngoại không tiền đồ này thì nửa điểm hảo cảm cũng không có, nếu không phải lần này vì chuyện nhà ở, căn bản sẽ không gọi y vào trong nhà để hầu hạ cơm ngon rau ngọt.

Hai vợ chồng vốn muốn vừa ăn vừa nói chuyện với Trương Thư Hạc, kết quả lại trợn mắt há hốc mồm nhìn y ăn liên tục ba bát cơm, nửa đĩa thịt heo, một đĩa sủi cảo lớn, một chén canh hải sản, nửa bát thịt kho tàu, mới đặt đĩa xuống.

Nhóc mập ở bên cạnh đột nhiên thốt ra câu: “Trương Thư Hạc là con heo!” Nói xong liền làm mặt quỷ chuồn khỏi ghế chạy đi.

Dưỡng lập tức nháy mắt với vợ mình, dì nhỏ thấy thế cho ông ta một ánh mắt khinh bỉ, sau đó quay sang nói với Trương Thư Hạc: “Tiểu Hạc a, nhóc mập nó còn nhỏ, còn chưa hiểu chuyện, nói chuyện nông sâu cháu cũng đừng để trong lòng, kỳ thực hôm nay dì nhỏ muốn nói chút chuyện với cháu, thuận tiện ăn bữa cơm tối cùng cháu... Cơm có đủ không? Chưa đủ thì dì nhỏ sẽ bồi thêm cho cháu một chén nữa...” Nói xong liền làm thế muốn đứng dậy.

Trương Thư Hạc căn bản không để lời nói của nhóc mập trong lòng, sau khi nghe thấy lời của dì nhỏ thì

nói: “Không cần, cháu đã ăn no.” Kế đó nhìn hai người.

Cái gọi là ‘bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm’, sau khi suy nghĩ một lát mới mở miệng nói: “Dì nhỏ, đừng, nếu hai người có chuyện thì cứ nói thẳng đi.”

3. Quyển 1 - Chương 3: Trữ Đồ

Dì nhỏ thấy thế liền buông bát xuống, cười ha ha nói: “Là như vậy, lúc ba mẹ cháu còn sống đã từng nói với dì, căn hộ cũ hơn bốn mươi mét vuông của cháu vào mùa đông hệ thống sưởi không nóng, trong chung cư lâu năm thiếu tu sửa, lại bình thường cúp nước cúp điện cũng không ai quản, nói cháu quay về nhà ở hai ngày, chơi trò chơi vì tính mà tay đều bị đông lạnh hồng luôn...”

Tuy rằng bụng Trương Thư Hạc no rồi, nhưng thừa dịp khoảng trống lúc dì nhỏ nói chuyện, vẫn dùng đũa gắp hai miếng sủi cảo còn thừa cuối cùng trong đĩa, bên nghe bên giết thời gian.

“... Năm trước, đều nói chỗ chung cư các cháu sẽ bị tháo dỡ dời đi, kết quả đến bây giờ bốn năm năm đã qua, vẫn không có động tĩnh, mọi người đều truyền tám phần mười việc này đã thất bại, vì vậy mẹ cháu liền nói với dì, muốn đổi chỗ ở khác, kêu dì giúp mẹ cháu lưu ý xem có ai muốn mua căn hộ đó hay không, đến lúc đó liên hệ mẹ cháu...”

“Mẹ cháu nói?” Trương Thư Hạc nhai xong sủi cảo, giương mắt hỏi.

Bị ánh mắt nhàn nhạt của y quét nhìn, trong lòng dì nhỏ nhất thời giật mình, đường nhìn có chút né tránh, trong lòng có chút lấm bầm, không biết chuyện gì, luôn cảm thấy đứa cháu bên ngoài không khiến người ta ưa trước mắt dường như đã thay đổi, trông có chút xa lạ, lại có chút cảm giác sợ hãi.

Thế nhưng nghĩ đến Trương Thư Hạc quanh năm học hành bên ngoài, hiện giờ cha mẹ cũng không còn, những việc này mình nói thì nói, nó cũng không nhất định biết rõ, liền đoán chính lại ánh mắt.

Trực tiếp gạt đầu nói: “Mẹ cháu chính miệng nói, dì nhỏ còn có thể lừa cháu hay sao? Mẹ cháu nói xong, dì liền lưu ý cho mẹ cháu, nhưng khi đó không có ai muốn mua căn hộ cũ, vì vậy chuyện cũng đành gián đoạn như thế, ai biết về sau ba mẹ cháu thế mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn...” Nói xong liền ghen ngào một câu, cúi đầu lấy ngón tay lau khóe mắt, dường ở bên cạnh cũng an ủi vỗ vỗ lưng bà.

Trương Thư Hạc nghe vậy chỉ gạt gạt đầu, trong khoảng thời gian ngắn cái gì cũng không nói, trước đây xác thực y không thường ở nhà, biết không nhiều đối với chuyện trong nhà, bất quá đối người đối việc lại không hề hồ đồ. Đối lại trước đây, y nhất định sẽ lập tức nghi vấn rất nhiều sơ hở trong lời dì nhỏ.

Chuyện cha mẹ qua đời năm đó đối với y đã kích rất lớn, tâm tình rất lâu không bình phục, dì nhỏ đề xuất chuyện bán nhà với y gần như là chạm phải vảy ngược của y.

Bất quá sau khi y đã trải qua thời gian mười năm, sớm đã nhìn quen sinh tử, tâm tình đã có chút phai nhạt so với trước đây, chỉ nói: “Dì nhỏ cứ tiếp tục nói...”

Dì nhỏ một bên kinh ngạc phản ứng yên bình của đứa cháu, một bên lại suy nghĩ lời nói bên miệng, nói: “Là như thế này, vừa vặn hai ngày trước, lão đầu lão thái thái nhà dường cháu điện thoại tới cho dì, nói muốn mua một căn nhà trong thành phố, cũng không cần quá tốt, có thể ở là được, nói là muốn từ nông thôn chuyển đến nơi đây sống, vì vậy dì liền suy nghĩ, căn hộ hiện tại cháu sống rất thích hợp, trước đây mẹ cháu cũng có nói đến việc này, vì vậy ngày hôm nay gọi cháu đến chính là muốn thương lượng với cháu việc này. Cũng không phải mong muốn cháu bán, chủ yếu dì nhỏ cảm thấy chỗ cháu hiện tại sống cách chỗ cháu làm việc quá xa, bình thường cũng đều sống ở túc xá, nhà vẫn luôn để trống, trở về một chuyến còn phải dọn dẹp cũng không thuận tiện, hơn nữa cháu cũng hơn hai mươi tuổi rồi, thay vì chờ đợi không biết đến ngày tháng năm nào mới được dời đi, một khi mang bạn gái về, bạn gái thấy chung cư cũ bẩn thỉu cũng sẽ

không có thể diện, không bằng bán nhà rồi mua một căn mới, bản thân ở thuận tiện, về sau kết hôn cũng có chỗ thể diện...”

Trương Thư Hạc sớm đã biết dì nhỏ với dượng gọi y đến là vì chuyện nhà ở, đổi lại y trước đây, sẽ cãi vã trở mặt tại chỗ với dì nhỏ, bởi vì y tuyệt đối sẽ không bán nhà, một là bởi vì nhà đó là di vật cha mẹ để lại cho y, hai là dì nhỏ vì lợi ích của nhà mình, mà ngay cả cháu trai cũng tính toán, thực sự là khiến trái tim người ta băng giá.

Hơn nữa một khi tòa chung cư cũ hiện tại y sống được dời đi, hoặc sẽ được chia một số lượng tiền không nhỏ, hoặc sẽ được đổi một chỗ chung cư mới, không ai sẽ ngốc đến mức bây giờ bán rẻ đi.

Cha mẹ của dượng chỉ có một đứa con là dượng, đừng nói là chết, cho dù còn sống, căn nhà đó cũng là do dượng với dì nhỏ hoàn toàn chi phối, mua rẻ từ trong tay mình, nhà ở để cho nhóc mập tương lai dùng khi kết hôn cũng dư dả.

Trương Thư Hạc không thể không thừa nhận, dì nhỏ tính toán thực sự là tuyệt, nhưng ban nãy mới vừa ăn một bữa cơm ở chỗ người ta, cũng không thể cự tuyệt tại chỗ, liền thuận miệng nói: “Dì nhỏ chuẩn bị ra bao nhiêu tiền mua nhà?”

Cặp vợ chồng đối diện nhất thời liếc nhau, dì nhỏ nói: “Ba mươi vạn thế nào?” Kế đó nghĩ đến điều gì lại vội vàng giải thích: “Cũng không phải dì nhỏ ra tiền, là ba mẹ dượng cháu ra tiền, cháu cũng biết diện tích của căn hộ cũ nhỏ, không thể so sánh giá với tám mươi mấy mét vuông, một trăm mét vuông của người ta, hơn nữa, lâu như vậy không có động tĩnh, cũng có thể sẽ không tháo dỡ dời đi, vì vậy ba mươi vạn mua căn hộ chung cư cũ đó trong tay cháu, giá thật sự đã rất cao, cháu chỉ cần thêm một chút tiền là có thể mua được một căn lớn hơn ở chỗ đường Tam Hoàn...”

Trương Thư Hạc hơi thu hồi ý cười, cũng không phản bác, dừng một chút mới nói: “Nhà vốn không dự định muốn bán, bất quá dì nhỏ khó có được mở miệng một lần với cháu, như vậy đi, chờ buổi tối cháu trở về suy nghĩ thêm một chút nữa...”

“Chuyện này cũng không cần suy nghĩ gì, chỉ là chuyện một câu nói, cháu mua nhà mới, dì nhỏ cũng sẽ giúp cháu móc nối...” Dì nhỏ đang lạnh lùng lạnh miệng nói, liền bị dượng bên cạnh trừng mắt một cái.

“Chuyện bán nhà cũng không phải việc nhỏ, thế nào cũng phải để Tiểu Hạc nghiêm túc suy nghĩ một chút...” Nói xong liền quay đầu nói với Trương Thư Hạc: “Không có việc gì, cháu cũng đừng đặt nặng trong lòng, chậm rãi suy nghĩ, ba ngày năm ngày, bất kể là bán hay không bán, chỉ cần cho dì dượng một câu trả lời là được.”

Trương Thư Hạc gật đầu, trực tiếp đứng lên, nếu cơm đã ăn xong lời cũng nói xong, nên cáo từ.

Sau khi khách sáo với hai người xong, mới vừa đi tới cạnh cửa, liền nghe thấy tiếng bước chân nhóc mập chạy ở bên ngoài, sau đó kéo cửa ra ồn ào: “Mẹ mẹ, Tiểu Tấn bị báo cắn rồi...”

Dì nhỏ đang tiễn Trương Thư Hạc, nghe thấy lời nói của con trai không khỏi trừng nhìn nó nói: “Nói vậy, nhà dì Trương con lấy đâu ra báo?”

“Thực sự, chú của Tiểu Tấn bắt về từ nông thôn một con báo con, ngày hôm qua cố ý ngồi xe mang đến cho Tiểu Tấn chơi, tay của Tiểu Tấn ban nãy đã bị báo cắn, chảy máu luôn...”

Việc này vốn không có quan hệ gì với Trương Thư Hạc, vì vậy xoay người liền kéo cửa đi ra, bất quá báo con thực sự không thông thường, thuận tiện liếc nhìn gian nhà đối diện, thấy lúc này cửa mở ra, cạnh cửa đang đặt một chiếc lồng sắt kiểu ở nông thôn, bên trong có một con động vật toàn thân đen nhánh, vành tai tròn tròn có một chút vàng kim, như một con mèo đen, nhưng ánh mắt lại hung mãnh hơn nhiều, lúc này bốn cái chân đang vúi chặt lồng sắt, thân mình kê sát mặt đất, định ý nhìn chằm chằm đứa bé trai đối diện.

Trương Thư Hạc nhất thời bị bộ dáng hung hãn của nó hấp dẫn, không khỏi đến gần vài bước. Bởi vì toàn thân con báo choai choai này màu đen, trông từ xa không nhìn ra được gì, nhìn gần mới phát hiện trên người nó có rất nhiều vết thương, trên mặt đất còn có vài giọt máu, chòm râu khóe miệng còn bị đốt trụi, vành tai màu vàng kim vốn uy phong lẫm lẫm, hiện tại cũng nửa vàng nửa đen, giống như bị đốt cháy.

Tiểu Tấn trong miệng nhóc mập, trên mu bàn tay có mấy vết cào, đại khái là vừa bị cào, nó tìm một cây kim khâu quần áo cứng đến, sau đó nổi nóng cầm lấy nó đâm hắc báo trong lồng sắt, mấy kim đâm lên bụng báo nhỏ, trên đầu kim nhất thời nhuộm máu.

Hắc báo lại vẫn không nhúc nhích, một tiếng cũng không rên, chỉ gắt gao gồng mình, gắt gao nhìn chăm chăm Tiểu Tấn, mỗi khi tay nhóc ta tới gần lồng sắt thì sẽ giơ chân lên như sét đánh, chân đó đã lộ ra vuốt, bị cào một cái, không rút khỏi thịt cũng sẽ lột một tầng da.

Lúc này nhóc mập đã kéo dì nhỏ đi ra, dưới lầu cũng truyền đến một trận tiếng bước chân, một nữ nhân chạy lên, thấy cửa nhà mình mở rộng, nhất thời ba bước chạy lên thành hai bước, khi nhìn thấy vết cào trên tay Tiểu Tấn, không khỏi mắng to một trận: “Thằng nhóc chết bầm, mỗi ngày chỉ biết đâm mèo, răng cắn ác vậy, muốn tìm đường chết à...” Nói xong đi lên ngắt nó hai cái.

Tiếp đó là một trận tiếng con nít khóc lớn, đương với dì nhỏ vội vàng đi lên can ngăn, trong lối đi nhỏ nhất thời ồn ào. Trương Thư Hạc chỉ nhìn thấy lồng sắt ở cửa bị nữ chủ nhân đá một cước qua một bên, hắc báo ở bên trong liên tục lăn lộn mấy vòng, tiếp theo không rên một tiếng đứng lên, dùng miệng với móng vuốt liều mạng cắn xé lồng sắt dường như có thù không đội trời chung với nó.

Trương Thư Hạc nhìn hai lượt, sợ bị vạ lây liền thừa dịp loạn rời đi.

Sau khi trở về, đầu tiên Trương Thư Hạc vươn tay ra quan sát trên bàn tay, cây non trong hạt đào chính giữa bầy nốt ruồi nhỏ, dường như chạy nước rút, chiều dài đã cao lên được nửa thước. Lúc này nhìn thận trọng, y không khỏi có chút nghi hoặc, khi trước mầm non chỉ có hai lá, hạt đào này còn có thể chứa, hiện giờ đã cao đến nửa thước, rễ lại vẫn ở trong hạt đào, chẳng lẽ không ngại trong đó nhỏ hẹp sao?

Ánh mắt của y dời từ cây non tươi xanh về phía trong hạt đào, kẻ đó thoáng dò xét, nhất thời cả kinh.

Y trăm triệu không ngờ bên trong phân nửa hạch đào này lại có một không gian to như vậy, lập tức thận trọng cảm nhận thêm một lần nữa. Không gian cực lớn, nếu muốn so sánh, đại khái cỡ bằng không gian năm tầng lầu, trong đó chỉ có bộ rễ của cây non đang đâm trên vách hạt đào.

Sự kinh hãi của Trương Thư Hạc lúc này cơ hồ không thua gì sự chấn kinh khi năm đó phát hiện trong tay có cây non, tốn thời gian gần như hơn một tháng mới thích ứng được, nhưng lúc này chỉ nửa ngày đã bình tĩnh lại.

Thuận tiện dò xét thêm nửa hạt đào còn lại, như y suy nghĩ, bên trong cũng có không gian to như thế.

Trong nháy mắt y nghĩ tới phải chăng sẽ là không gian tùy thân lừa đảo trong tiểu thuyết.

Sửng sốt hai giây liền phản ứng lại, vội vàng tìm đến vài món đồ, nhất nhất thí nghiệm, sau khi thử đi thử lại vô số lần, trên mặt rốt cục lộ ra vẻ mừng như điên.

Y ở trong mật thể kéo dài hơi tàn sống mấy năm, hết thấy với y mà nói đã chết lặng, mỗi ngày sống ngoại trừ kinh hoàng chính là hoảng sợ, gần như đã quên cảm giác mừng như điên.

Sau khi ép buộc bản thân bình tĩnh trở lại, lại gắt gao nhìn chăm chăm cây mầm nhỏ với hạt đào trong bàn tay, nửa ngày sau mới thu hồi vào trong tay. Trước đó sở dĩ y đồng ý suy nghĩ lại việc bán nhà, là bởi vì y biết chung cư cũ đến cuối cùng tuyệt không được tháo dỡ dời đi, mà sau khi mật thể đến, nơi đó sẽ không đáng một phân tiền.

So sánh với nhà ở, hiện tại quan trọng nhất là vật tư, vì vậy y cần tiền, cần chuẩn bị đồ ăn, y đã chịu đói đủ rồi. Ở mật thể ngay cả một miếng bánh mì mốc cũng có người tranh mua, thậm chí còn vì nó mà đánh nhau đầu rơi máu chảy.

Thế nhưng y còn chưa xác định trữ thức ăn thế nào, trữ đồ ở nơi nào mới an toàn nhất, trên thực tế ở mật thể, bất kể đặt thức ăn ở nơi nào cũng không an toàn, cho dù không bị lửa đạn của quân bộ liên lụy, cũng sẽ bị vô số người điên cuồng cướp đoạt, mà lúc này đột nhiên phát hiện không gian hạt đào, nhất thời khiến y vui vẻ cực kỳ.

Không có chuyện gì, khiến cho người ta cảm kích hơn so với việc đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, không khỏi nắm chặt bàn tay trái.

Cũng bởi vì kích động này mà cả đêm không ngủ, làm các loại thí nghiệm với không gian hạt đào, sau cùng xác định, thứ bên trong sẽ không hư trong khoảng thời gian ngắn, một ly nước sôi, đến hừng đông lấy ra thế mà vẫn nóng, gần như không có biến hóa.

Đối với Trương Thư Hạc mà nói, thời gian một đêm qua quá nhanh, gần như nháy mắt trời đã sáng, dưới lầu truyền đến hương vị bánh quẩy với sữa đậu nành. Y cảm thấy đói, mới đành chỉ nghiên cứu cách dùng của không gian hạt đào, đứng dậy tìm ra chút tiền lẻ từ trong ngăn kéo, xuống lầu mua sữa đậu nành bánh quẩy, ăn xong mới quay về trên giường ngủ bù.

Ngày thứ hai, dì nhỏ liền gọi điện thoại tới hỏi y chuyện bán nhà đã nghĩ đến đâu rồi.

Mà lúc này Trương Thư Hạc cực kỳ cần tiền, bởi vì thời gian cấp bách, mặt thể giáng lâm chỉ còn lại một năm ngắn ngủi, y cần tiền để dự trữ thức ăn với những thứ cần thiết khác, mà cha mẹ tuyệt không có tiền gửi ngân hàng, tiền lương của bản thân trong thẻ cũng chỉ còn lại không đến ba trăm đồng, lúc này y đương nhiên sẽ không lãng phí thời gian đi kiếm việc làm.

Việc duy nhất có thể nhanh chóng lấy được tiền chính là chỗ ở trước mắt, trong điện thoại y không hề quanh co lòng vòng, nói rõ cho dì nhỏ, nhà có thể bán, thế nhưng y muốn bốn mươi vạn.

Thứ cần chuẩn bị trước thực sự quá nhiều, bốn mươi vạn cũng không nhất định đủ, thế nhưng, bán cho người khác còn phải lãng phí nhiều thời gian, bán cho dì nhỏ của mình, rẻ một chút nhưng có thể rất nhanh lấy được tiền, so sánh đôi bên, y vẫn lựa chọn cách sau.

Dì nhỏ trong điện thoại rõ ràng có chút bất mãn, không ngừng nói các loại vấn đề của chung cư cũ y sống như mạch điện đã lạc hậu, nước thì bình thường bị cúp, thường xuyên ngay cả WC cũng không xả được, với góc tường thấm nước, căn bản ngay cả ba mươi vạn cũng không đáng giá, nếu không phải nhìn trên phần y là cháu mình, mới cho y nhiều chút, đổi lại người khác nhiều nhất chỉ có thể cho hai mươi vạn vân vân.

Trương Thư Hạc lại không chút động, vẫn cắn chặt bốn mươi vạn không buông, dì nhỏ nói nửa ngày, mãi rách miệng, thấy ngôn ngữ y đã có chút ý lạnh, lúc này mới mềm xuống, sợ nói thêm gì nữa đứa cháu bên ngoại ngốc này sẽ quật cường không bán, lúc này mới lẩm bẩm nói con số quá lớn, phải về thương lượng một chút với cha mẹ chồng, gác điện thoại.

Trương Thư Hạc biểu hiện ra mây nhạt gió nhẹ, nhưng trong lòng lúc này lại cực kỳ lo lắng, vào buổi chiều chỉnh lý hết thấy những thứ đáng giá trong nhà, vật phẩm trang sức mà mẹ lúc còn sống dùng vẫn còn vài món, y để lại hai chiếc nhẫn kết hôn của cha mẹ làm kỷ niệm, còn lại đều đưa tới tiệm vàng đổi thành tiền mặt, còn có một số đồng tiền với nghiên mực ngọc mà cha cất giấu, may là trước kia có quen biết mấy chú bác cùng sở thích với cha, sau khi nói chuyện điện thoại, đối phương đều có ý muốn nhận, chỉ cần ra giá không quá chênh lệch thì đều ra tay.

Không bao lâu sau trong tay đã có mười vạn đồng gửi ngân hàng, đầu tiên y trữ một lượng lớn thuốc men chữa bệnh thông thường, mấy thứ này ở mặt thể căn bản không có chỗ nào có thể tìm, ít lại càng ít, mua thêm chút băng vải băng gạc thuốc cầm máu. Nếu trên người không cẩn thận có vết thương, nếu không rửa sạch băng bó đúng lúc, rất nhanh sẽ bị vi khuẩn lây nhiễm.

Sau khi nhất nhất trữ mấy thứ này vào không gian hạt đào, mấy vạn đồng đã dùng gần hết, sau đó lại để hết một số vật có thể sử dụng trong nhà vào không gian, lớn đến đệm chăn rương, nhỏ đến giấy bút kim khâu, trong đó cũng có một số sách về phương diện đạo học mà cha thu thập, chỉnh lý lại đại khái có một giá sách, cùng với một bộ dụng cụ vẽ phù mà y từng dùng qua.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-the-chuong-thuong-that-tinh>